

Sóltz Gyula ny. országos főerdőmester ünneplése.

Az Országos Erdészeti Egyesület múlt évi közgyűlését szép, mondhatnók családi jellegű ünnep követte. A magyar erdő-tisztikar összessége bucsuzott attól, aki még a közelmúltban vezére volt, s aki iránt szeretettel és ragaszkodással viseltetik mindenkoron.

A közgyűlés berekesztése után Bánffy Dezső báró felkérte a jelenlevőket, hogy ne oszoljanak szét, hanem hallgassák meg *Horváth* Sándor miniszteri tanácsos urat, aki, miután behozták a *Sóltz* Gyulának átadandó remekmivű emléktárgyat, a következő szavakkal fordult az ünnepelthez:

Kedves Barátom! (*Hosszantartó lelkes éljenzés.*) Hónapokkal ezelőtt, amikor Ő Felsége legmagasabb kitüntetésével elhalmozva, nyugalomba vonultál, amikor negyven évet meghaladó tevékeny munkásság után végképen megváltál attól az állástól, amelyet az állami erdészet élén, évek során át sikeresen betöltöttél, barátaim, kollegáim engem biztak meg azzal, hogy Téged üdvözölve, kitüntetésed alkalmából szerencsekívánatainkat adjam át, bucsuzásod alkalmából pedig biztosítsalak arról, hogy azt a tiszteletet és szeretetet, melyet irántad eddig éreztünk, továbbra is ápolni fogjuk. (*Élénk helyeslés.*)

Akkor csak egy kisebb kör, t. i. azok nevében szó-lottam, kik a te közvetlen közeledben munkálkodtak, éltek; ma pedig, midőn az „Országos Erdészeti Egyesület“-nek ez a közgyűlése a legelső alkalmat nyújtja erre, az összes erdőtisztikar, az egész magyar erdőtisztikar nevében fordulok Hozzád, hogy ugyanazon érzelmeknek ujólag kifejezést adjak. (*Élénk helyeslés.*)

Feladatomban ma is az, ami akkor volt, csakhogy ma ezen feladatnak nem ékes szavak hangoztatásával teszek eleget, hanem egyszerűen átadok neked a magyar erdő-

tisztikar nevében egy emléktárgyat, (*rámutat*) ezt az albumot, benne egy üdvözlőirattal, amely néhány sorában is sokkal szebben, sokkal jobban kifejezi azt, amit én most szóval elmondhatnék. De nemcsak szebben, nemcsak jobban, hanem maradandóbban is és ami fő, — hitelesebben is, mert ahhoz a néhány sort tartalmazó üdvözlőirathoz, amelyet ez albumban találni fogsz, számos lapon, ezret meghaladó magyar erdészek az eredeti aláírása csatlakozik.

Ezek az aláírások két dolgról fognak Téged meggyőzni, két irányban fognak előtted tanuságot tenni.

Először meggyőznek arról, hogy ez a mi mai ovatiónk, ez a mi mai üdvözlésünk nem néhány barátodnak — talán leköteleztednek — gondolata, hanem szivben és lélekben hozzájárul ehhez az egész magyar erdőtisztikar. (*Ugy van!*) De tanuságot tesz ez a sok aláírás másról is. Tanuságot tesz arról, hogy a magyar erdészek mai generációja hiven, lelkesen kitart azok mellett a szép és nagy tradíciók mellett, melyeket elődeink örökségképen mireánk hagytak.

Talán paradoxnak tűnik fel Előtted és a t. Hallgatóság előtt is az az állításom, hogy tradíciókról beszélek akkor, amikor mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy a magyar erdésznek tulajdonképpen még történelmi múltja nincs is. Hiszen alig egynéhány évtizede még, hogy a mi lelkes első uttoróink hihetetlen nehézségekkel, legyőzhetetlennek látszó akadályokkal szembeállva, a magyar erdésznek, az erdészeti irodalomnak, a tudományos és gyakorlati erdőgazdaságnak legelső alapjait letették

E néhány évtizednek története azonban tanulságaival tökéletesen elégséges arra, hogy az, aki okulni akar belőlük, meggyőződjék egyről: arról, hogy azokkal a nagy nehézségekkel szemben, amelyeket legyőzni kellett a rendelkezésre álló rövid idő alatt és azon csekély, szerény eszközökkel, amelyeket

elődeink felhasználhattak, a magyar erdészetet arra a széles alapra fektetni, a magyar erdészetet a fejlődés ama fokára emelni, amelyen most van, csak egy módon lehetett, csak úgy, hogy mindazok, akik az erdészetnek szolgálatában állottak, lelkesen, szorosán összetartottak egymással, hiven teljesítette kicsi és nagy nemcsak azt a kötelességét, melyet hivatása közvetlenül elébeszabott, de teljesítették azt a kötelességet is, amelyet a vezetők, uttörők és irányadók részükre kijelöltek. S ha egyik-másik cél eléretett, nem törekedtek arra, hogy önhasznukat lássák, és mindenki szívesen, önkényt s lelkesen elismerte a másik érdemét. *(Ugy van!)*

Ime, kedves Barátom, ezek azok a tradíciók, amelyeket a magyar erdész, ha szereti szakmáját, ha komoly ember, levonhat az elmúlt néhány évtized történetéből. Ezek a tradíciók, — mondhatom: nagy erények azok, amelyekhez való hűséges ragaszkodásunkat is fogadjuk akkor, midőn neked ezt az emléktárgyat átadjuk — az ezret meghaladó aláírással.

Átadom tehát, megbízatásomhoz képest ez emléktárgyat. Átadom egy kérelem s egy óhajtás kíséretében.

Kérelmem az, hogy valamint mi ezentúl is azzal a tisztelettel és szeretettel fogunk irántad viseltetni, amelylyel addig viseltettünk, amig élünkön állottál, ugy Te is, tarts meg minket továbbra is baráti jóindulatodban, szeretetedben. *(Élénk helyeslés.)* Óhajtásom pedig, hogy a Gondviselés tartson meg Téged erőben és egészségben sokáig, hogy bölcs tapasztalataiddal, tudásoddal és jóakarattal még igen sok hasznos szolgálatot tehess — habár más téren is — a magyar erdészet ügyének! Az Isten éltesse! tartson meg sokáig!! *(Hosszantartó lelkes éljenzés és taps.)*

Sóltz Gyula erre következőképen válaszolt:

Mélyen tisztelt Szaktársak! Fogadjátok rövid, de annál inkább szivből jövő szavakban kifejezett legmélyebb köszönetemet azon szives üdvözlésért, amelyet Horváth barátom tolmácsolt és intézett hozzám és azon megtiszteltetésért is, amelyben engem a mai napon részesíteni kegyesek voltatok.

Érzem, tudom s ki is mondom, hogy a mai nap életem legszebb napjai közé fog tartozni. Legszebb emlékeim közé nem csupán azért, mert ezen üdvözléssel, ez emlék átadásával megtiszteltetek engem, volt kartársatokat és főnökötöket, hanem azért is, mert a mai napon, amidőn már minden hivatalos kapocs megszűnt közöttünk, üdvözlésüket csupán csak azon jóindulatnak, azon ragaszkodásnak köszönhetem, melylyel irányomban viseltetek *(Ugy van!)* és amely ragaszkodás, jóindulat, csak viszhangja azon ragaszkodásnak, amely Irántatok az én lelkemben él. *(Élénk éljenzés.)*

Öreg ember vagyok, eltalálok érzékenyülni s azért bocsássátok meg nekem, hogy rövid szavakkal, csak még egyszer legőszintébb, szivem mélyéből jövő köszönetemnek adhassak kifejezést a szives üdvözlésért s a szép ajándékért. *(Élénk éljenzés.)* Tartsatok meg jóindulatotokban, mint én is mindenkor hálás, őszinte örömmel fogok visszaemlékezni a Ti jóindulatotokra.

Isten legyen veletek! *(Hosszantartó lelkes éljenzés és taps; az ünnepeltet számosan üdvözlük.)*

Az átnyujtott valóban gyönyörű emléktárgyat és az album czimlapját műmellékletünkben bemutatjuk. A kiválóan szépen faragott asztalka hátsó fala a fenyőházai erdőgondnokságból vett motivumot ábrázol, az album maga pedig, mely Jaiser Gy. budapesti bőrdiszmű-gyárában készült, közepén Soltz Gyula nemesi czimerét viseli. A benne foglalt üdvözlő irat szövege a következő:

Méltóságos Urunk! Méltóságod sok évi lankadatlan és sikerdús munkásság után Felsőges Apostoli Királyunk legfelső kitüntetésével az állami szolgálattól megvált.

Az egész magyar erdőtisztikar szive legbensőbb sugallatát követi, midőn ez alkalomból nagyrabecsült, mélyen tisztelt főnökének és vezérének, szeretett atyai barátjának és nagytekintélyü egykori tanárának mélyen átértzett „Isten hozzádot“ mond.

Méltóságod jóságos igazságszeretete, férfias, egyenes jelleme, lekötelező bajtársi érzülete mélyen bevésték emléket mindnyájunk szívébe; az a kiváló tevékenység pedig, amelyet Méltóságod az erdészet szolgálatában kifejtett, különösen a magyar erdészeti szakoktatás megteremtése, az erdészeti ifjuságnak magyar szellemben való nevelése, az erdőgazdaság és erdészeti közszolgálat fejlesztése, a magyar erdészeti irodalom színvonalának emelése: oly érdemek, amelyek megörökítik Méltóságod nevét a magyar erdészet történetében.

Midőn tehát most Méltóságodtól, mint szeretett vezérünkötől bucsut veszünk, egyben biztosítjuk, hogy változatlan nagyrabecsülésünk, mély tiszteletünk és hálás szeretetünkötől kísérve távozik. Viszont mi is kérjük Méltóságodat, hogy gazdag tudását szeretett szakunktól jövőben se vonja meg, a magyar erdőtisztikart pedig ajándékozza meg továbbra is nemes jóindulatával és nagyrabecsült barátságával.

Következnek az aláírások, első helyen báró Bánffy Dezsőé, erdőfelügyelőségi kerületek szerint rendezve.

Sóltz Gyula ünnepeltetésének visszhangja kelt a közgyűlést követő közös ebéden is, ahol első sorban Bánffy Dezső báró emelt poharat az ünnepeltre, másodiknak pedig Simon Gyula, aki különös hálával emlékezett meg arról, hogy Sóltz Gyula az egyesületnek fárasztó boszniai kirándulásán részt vett.

